

методи на борба, да разчисти смътките си и въ теорията съ различните дребно-буржуазни утопии. Работническата партия за себе си бѣ родена и социалдемократията, като нейна политическа представителка и закрилница, здраво установена. На нашата общественно-политическа сцена имаме вече като постоянно боряща се сила пролетарската класа. Пролетарското проявление въ нашия общественно-политически животъ е вече несъмненъ фактъ. Това пролетарско направление почна да прояснява вече съзнанието и на редъ учители, които почнаха да разбиратъ, че Бѣлг. Учит. Съюзъ трѣгва, наистина, въ „новъ“, но кривъ пѣтъ — пѣтя на нашитѣ господари. И почватъ се критикитѣ на целта на Съюза, на неговата споразумителна тактика, на неговитѣ решения относно прогресивния и правиленъ развой на учебното дѣло и на грубитѣ класови прояви на държавата въ областта на просвѣтата.

Социалистическата мисль все по-дълбоко прониква всрѣдъ народното учителство. Тя се явява въ всички учителски събрания при разнитѣ трактувани въпроси и въ печата. Идеята за единъ специално учителски социалистически вестникъ почва да зрѣе и се явява наложителна, която не закъснѣ да се реализира.

Следъ VII конгресъ въ гр. Плѣвенъ, 2 Ноемврий 1901 год., почва да излиза седмичния в. „Нова Струя“, който имаше за задача да влѣе въ разрешаването на училищнитѣ въпроси *нова струя*, да критикува възгледитѣ и разбиранията на БУС — неговата цель, срѣдства, политика и тактика. Съ редица статии върху училищната политика на нашата държава, доказваше класовия ѣ характеръ и презрителното отношение на всички буржуазни правителства къмъ духовнитѣ интереси на трудящитѣ маси.

Но най-интересни сѣ статиитѣ, въ които се заведе полемика *върху политиката и практиката на Съюза*, а именно: „*Основнитѣ на помирителната политика на Съюза*“ (бр. 9, 10 и 11), „*Постижима ли е съюзната цель безъ политика*“ (бр. 12, 13 и 19), въ които, като осжда помирителната пѣлитика на Съюза — теорията му за „покорната главичка сабя я не сече“, доказва, че политиката на държавата спрѣмо учебното дѣло е класова и спрѣмо нея учителството трѣбва да води политика, ако иска да реализира поставената си въ устава цель, която има социаль-политически характеръ. Съюзътъ, обаче, не може самъ да води политика; той трѣбва да се опре на нѣкоя класова партия. И като разглежда, какво поддържа и иска социалдемократията, заключава: „Тѣй като работническата, а не господарската социална политика иска онѣзи социални реформи, които ще докаратъ по-високъ културенъ строй, — следва, че *Съюзътъ, въ името на социаль-политическия си цели, трѣбва да крепи и поддържа политиката на работническата социаль-революционна партия*. Кое то значи, учителитѣ да се наредятъ рамо до рамо съ работницитѣ да влѣзатъ въ работническото социално движение. Това движение у насъ се представлява отъ Работническата социалдемократическа партия. Съюзнитѣ учители, колкото и да замѣгляватъ своето дѣло, то си остава отъ социаленъ характеръ, а учителско движение — само струя отъ общото социаль-работническо движение“ (бр. 19. „Н. Струя“ 16, III, 1902 год.).